

Anna-Liisa Soininen

*Harlekiini ja muita
lempijuttuja*

HARLEKIINI
JA MUITA
LEMPIJUTTUJA

©Anna-Liisa Soininen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-801-939-8

HARLEKIINI
JA MUITA
LEMPIJUTTUJA

Anna-Liisa Soininen

HARLEKIINI

Nurkkapöydässä istuvalla nuorukaisella on kihartuva punainen tukka, vihreät silmät ja aistikas suu, joka tuntuu hymyilevän koko ajan. Hän on pienikokoinen, aikuiseksi mieheksi miltei turhan siro, ja näyttää luultavasti ikäistään kymmenen vuotta nuoremmalta. Veera muistaa hyvin sen päivän, kun mies tuli ensimmäisen kerran aamukahville. Sen jälkeen tämä on poikennut sisään joka perjantai yhdeksältä, mutta jos hänen nurkkapöydässään on ollut asiakas, hän on pyörtänyt takaisin ulos. Veera on ajatellut, pitäisikö pöydälle laittaa perjantaaamuisin lappunen, jossa se varataan yhdeksästä alkaen Harlekiinille, joksi hän on ruvennut miestä kutsumaan.

Veera kiristää paksua poninhäntäänsä ylemmäksi, jotta niskaan kertynyt kosteus haihtuisi. Perjantaaamupäivä on jostain syystä viikon kiireisin, niin kuin tänäänkin. Asiakkaita on miltei kaikissa pöydissä; heitä on lapannut sisään avaamisesta asti tasaisena virtana, mutta nyt palvelutiskillä on rauhallista. Huokaisuhetki, niin kuin lounaskahvion omistaja Ellen sanoo.

Veera pyyhkii lasivitriinin ulkopinnasta sormenjälkiä katsellen vaivihkaa Harlekiinia, joka haukkaa kinkkusämpyläänsä vahvoilla hampaillaan, ryyppää kahvia päälle ja lukee samalla Hesaria. Mies verhoutuu mielellään hieman epämiehekkäisiin pastellisävyihin tai leiskuviin vastaväreihin: punaiseen ja vihreään, keltaiseen ja violettiin. Tänään hänellä on yllään samettitakki, oranssinen paita ja siniset farkut, aurinkoinen syyspäivä tulossa siis. Ennen kuutta aamulla Veeran kävellessä työhön oli ollut sumuista ja viileää.

Ellen, joka on nähnyt miehen vain kerran, on varma, että tämä on homo, mutta Veera ei usko sitä, vaikkei itsekään tiedä miksi. Hän selitti Ellenille, että kirkas värimaailma viittaa modernintaitteen opiskelijaan tai heteroon metroseksuaaliin.

Harlekiini on kiehtova, Veera tunnustaa itselleen, hänessä on jotain salaperäistä, jonka hän haluaisi selvittää, mutta jossain alitajunnan sopukoissa hän pelkää, että mies saattaa kaikessa viattomuudessaan olla Pandoran lipas, jota ei missään tapauksessa kannattaisi avata.

Kaksi nuorehkoa naista pelmahtaa sisälle keskeyttäen Veeran mietteet. He tilaavat noutopöytäaamiaisen englanniksi, josta Veera muistaa edessä olevan englanninkokeen maanantaina. Hän ei jännitä kielikokeita, mutta matematiikka tekee joskus tiukkaa. Opiskeluajan niukkuuden vuoksi hän haluaisi luopua matikankursista, mutta isän mielestä matematiikan arvosana on hyvä olla lukion päättötodistuksessa opiskelupaikkaa hakiessa. Isä, joka on koulutukseltaan LVI-insinööri, yrittää auttaa matikassa ja muutenkin tsempata kaikin tavoin Veeran päntätessä iltalukiassa kolme vuotta sitten kesken jääneitä opintoja.

Isä-parka, Veera ajattelee apeana antaessaan toiselle naisista kuitenkin tämän maksettua molempien aamiaisen pankkikortilla. Hän toivoo, että isä lopultakin päästäisi irti itsensä kiduttamisesta. Eihän se ollut yksin isän vika, kun hänen putkityöfirmansa meni konkurssiin. Lama synnytti syvän taantumun, työurakat vähenivät vähenemistään ja isän yhtiökumppani alkoi hukuttaa rahahuoliaan viinaan ja rahapeleihin. Eikä isää pitäisi soimata dominoilmiöstäkään, joka vararikosta seurasi talon ja tavaroiden poksahdellessa ympäriltä kuin saippuakuplat. Äiti joutui pitkäksi aikaa sairaalaan saatuaan hermoromahduksen ja kuopuskaksoset pakenivat huumeisiin. Veerasta tuli eräänlainen perheen tukipilari isän kahlatessa kuukausikaupalla masennuksen ja tunnontuskien syövereissä.

Harlekiini nousee, suuntaa askeleensa ovelle ja kiittää Veeraa pienellä hymyllä kuin lennossa pysähtymättä.

– Hei vaan ja tervetuloa uudelleen, Veera sirkuttaa, mutta mies jatkaa matkaansa päätään kääntämättä. On siinäkin, Veera huokaa ja menee siivoamaan pöytää. Kaveri olisi voinut itse kantaa astiansa keräyspisteeseen, niin kuin hän tavallisesti tekikin. Miksei nyt

sitten, Veera ajattelee vähän happamasti ja hätkähtää, kun hänen katseensa osuu tarjottimeen kiinnitettyyn keltaiseen tarralappuun, johon on kirjoitettu *SOITA*, sen perään puhelinnumero ja sydämenmuotoinen huutomerkki.

Apua, hän mutisee ja tuntee, miten puna alkaa polttaa poskia. Onko tämä viesti minulle? Höpsö, ei tietenkään, Veera toruu itseään sipaisten rintataskuunsa kiinnitettyä muovista läpyskää, johon on painettu hänen nimensä. Jos soittopyynnössä lukisi ”*Veera, soita minulle*”, silloin hän voisi olla varma, kenen puhelua Harlekiini odottaa.

Hän tuijottaa tarralappua kuin odottaen sen vastaavan päässä kieppuviin kysymyksiin. Ehkä Harlekiini on siivonnut lompakkoa ja jättänyt viestin tarjottimelle roskeen heitettäväksi, ei luettavaksi. Tai jos tämä on pilaa. Veera katsahtaa ikkunaan. Kurkkiiko mies ruudun takana seuraten hänen reaktioitaan, mutta jalkakäytävällä ei seiso ketään, kiireiset ihmiset rientävät kahvilan ohi sivuilleen katsomatta vauhdikkaasti kuin sokeat sopulit.

Koska asiakkaita ei ole odottamassa palvelutiskillä, Veera ottaa puhelimen taskustaan ja kirjautuu numeropalvelun verkkosivuille. Hän naputtelee toiveikkaana puhelinnumeron hakukenttään, mutta huokaa pettyneenä, sillä kysytylle liittymälle ei löydy lainkaan yhteystietoja.

Kun Ellen saapuu töihin kymmeneltä, Veera miettii, kertoisiko hän tälle muistilapusta. Työnantaja on mukava viisikymppinen nainen, joka ymmärtää hyvin nuorten ihmisten ajatusmaailmaa, mutta eri asia on, miten hän suhtautuu asiakkaan salaperäiseen viestittelyyn henkilökunnalle. Tutustumisaloittehan voi esittää kiinnostuksen kohteelle suoraan eli päin näköä, niin kuin Ellen ilmaisisi ronskiin tyyliinsä. Luultavasti hän pitäisi lappua pelkkänä roskana ja minua lapsellisena, Veera päätelee mielessään. Mutta hän ei voi sille mitään, että viesti on kiinnittynyt hänen ajatuksiinsa kuin liima.

Kun Veeran työpäivä päättyy yhdeltä, hän pistää Harlekiinin tarralapun laukkuunsa. Viestistä on otettava selvää tavalla tai toisella, hän tuumaa riisuessaan työtakkiaan.

– Hyvää viikonloppua Ellen, maanantaina nähdään, hän huikkaa pomolleen, joka lopettelee viikon viimeistä ainetilausta puhelimeen täyttäen samaan aikaan monitoimikonetta vihanneksilla. Ellen on varsinainen monitoiminainen, ihme, että hän kuulee sanaakaan tuon metelin läpi, Veera funtsii suunnatessaan ovelle. Hän on tosi kiitollinen Ellenille, joka uhrasi koko pitkän kuumen kesän perehdyttääkseen hänet kädestä pitäen kahvilan töihin kärsivällisesti kuin luostarin abbedissa. Silloin he pauskivat duunia yhdessä aamusta iltaan, mutta sen jälkeen, kun Veera aloitti opiskelun Turun iltalukiassa elokuussa, he ovat jakaneet työajat niin, että Veeran työvuoro alkaa aamulla kuudelta, jotta hän ehtisi kaikille oppitunneille.

Kaivokadulla pienen vuokrahuoneiston eteisessä Veeran nenään lehahtaa tuttu piipputupakan löyhkä, ja hän kiiruhtaa avaamaan parvekkeen oven. Hän on asunut kaksiossa kolme kuukautta, mutta vastenmielinen haju ei ota häipyäkseen. Ilmeisesti edellinen asukas on ollut suoranaisten ketjukäryttäjä. Mutta vanhan kivitalon pinnoille pinttyneistä tuoksuista huolimatta hän on ruvennut viihtymään asunnossa. Hänellä on lukurauha ja mikä parasta, molemmat sisaret – kaksostytöt – saivat hänen lähdettyään oman huoneen yhteisen jaetun tilalle. Nyt he pystyvät keskittymään omissa oloissaan opiskeluunsa ammatti-instituutissa. Onneksi siskokset pääsivät suhtkoht nopeasti ja kivuttomasti eroon huumekekokeilustaan, mutta vanhemmat elävät yhä kuin veitsenterällä peläten heidän retkahtamistaan. Vaikka kaksoset ovat kaksi erillistä persoonaa omine sydämineen ja soluineen, ajatuksineen ja mielihaluineen, heidän ollessa yhdessä tuntuu kuin heidän ympärilleen muodostuu kahden (tai joskus kahdensadan) ihmisen tiivis energiakenttä, jota yksikään ulkopuolinen ei pysty läpäisemään. On vain toivottava,

että tyttöjen mielenkiinto suuntautuu tulevaisuudessa pelkästään positiivisten ja terveellisten kokemusten etsimiseen.

Ensi töikseen Veera valmistaa yrttiteetä. Perjantaisin hänellä ei ole oppitunteja, joten hän on suunnitellut lukevansa koko illan englannintenttiin. Arki-iltaisain hänelle jää usein lukuaikaa vain nimeksi, sillä koulusta palattuaan hänen on sukkellettava suoraan vuoteeseen, jotta heräisi ajoissa töihin. Huomenna hän voisi poiketa diskoon, jos joku tulee kaveriksi ja jos hän itse jaksaa lähteä; kiireinen työviikko ja oppitunnit meinaavat välillä imaista kaikki mehut. Onneksi lukio hänen osaltaan kestää vain yhden lukuvuoden, ja jos kaikki sujuu hyvin, keväällä hän on jo ylioppilas.

Kerrattuaan englantia seitsemään hän syö loput Deli-Ellenin kreikkalaisesta salaattista. Töissä luontoisetuihin kuuluu ilmainen aamiainen ja lounas, mutta kotiin otettavasta ruuasta on maksettava raaka-aineiden hinta. Runsas ruoka-annos tekee olon nuutuneeksi, ja hän käy suihkussa virkistäytymässä. Suihkun jälkeen hän kietoutuu kylpytakkiin, menee makuuhuoneeseen ja sytyttää lukulampun. Hän asettuu vuoteelle tyyntyen varaan lepäämään jatkaakseen englanninkielen pönttämistä, mutta väsyneet silmäluomet painavat, eikä hän huomaakaan, kun on jo umpiunessa.

Samaan aikaan Isko Korpela kiikaroi verhojen välistä Veeran kämpän ikkunoita vastapäisen talon kuudennesta kerroksesta, josta hänellä on mainio näköyhteys naapuritalon asuntoihin. Aikaisemmin alimman kerroksen kulmahuoneiston ikkunan ääressä kyhjötti kumara ukko iänikuinen käyrä piippu huulillaan. Isko ei tiedä tarkalleen, milloin huoneiston asukas vaihtui, mutta kerran, kun hän oli bongailut kyseisen talon katolle poikennutta varpushaukkaa kiikarillaan, hän oli nähnyt asunnossa rehevän ja muodokkaan tytön, joka makasi sängyssä ilkosillaan. Silloin oli ollut myöhäinen ilta ja elettiin helteistä elokuuta, mutta Isko tuli pian huomaamaan, että tyttö nakuili vaatteista vapaana viileinäkin päivinä.

Yhtenä aamuna hänen ollessa ulkoiluttamassa Lupua normaalia varhemmin ennen kuutta, hän oli hoksannut naapuritalon portailla tutunolaisen tytön, vaikkei ollutkaan täysin varma, oliko tämä sama nudistineito, jota hän oli tarkkaillut ikkunastaan. Isko oli lähtenyt seuraamaan tyttöä ja nähnyt tämän pujahtavan ovesta, jonka yläpuolella luki Lounaskahvila Deli-Ellen. Seuraavana päivänä Isko oli poikennut kahvilaan ja nähnyt silmästä silmään tiirailemansa tytön, jonka herkullisesti pullottavassa povitaskussa luki *Veera* punaisin kirjaimin valkoisella pohjalla.

Isko suuraa kiikaria tarkemmaksi. Äsken tytön rojahtaessa vuoteelle, lyhyt kylpytakki oli kiertynyt ylös reisille ja takin etumus oli jäänyt anteliaasti auki. Osa huoneesta peittyi kuolleeseen kulmaan, siksi Isko näkee tytön vain kaulasta alaspäin. Vaikka kokonaiskuvan vajavaisuus harmittaa, kylpytakin alta pilkottavat suuret ja pyöreät rinnat saavat Iskon veren valumaan alapäähän ja halun heräämään. Hän nuolaisee huuliaan, laskee kiikarin kirjoituspöydälle ja ottaa käyttöön videokameran. Hän astuu lähemmäksi ikkunaruuutua varoen kuitenkin näyttäytymästä ulos.

– Levitä vähän jalkojasi, hän supisee ja kuvaa kohdettaan silmä tarkkana.

Äkkiä ovi Iskon selän takana avautuu. Hän vetäisee verhot kiinni pelästyneenä. Helveti, eikö se toope älyä koskaan koputtaa.

– Mitä hitto sää tääl pimes seiso? Äidin ääni on ihmettelevä.

Yleensä Iskoa ärsyttää, kun äiti ei enää näe kovin hyvin, mutta joskus se on pelkästään onni. – Mä näin taas sen haukan tuoll katoll, hän selittää puuroisella äänellä.

– Sunhan piti keittä meil iltateet, äiti marmattaa kopauttaen kävelykeppiään lattiaan sanojensa tueksi. Terävä kolahdus herättää vanhan spanielin, joka on nukkunut levotonta koiran unta isäntänsä sängyllä.

– Sori, mä unohdin, Isko murahtaa vaisusti asettaessaan videokameran kiikarin viereen. Hän tarttuu äitinsä reuman kovettamaan kyynärpäähän ja lähtee taluttamaan tätä keittiöön.

Lupu-koira livahtaa heidän edelleen, se ei halua missään nimesä jäädä paitsi iltapalasta, jota se vainuaa olevan tulossa.

Isko napsauttaa vedenkeittimen kuumenemaan ja auttaa äidin alle pinnatuolin, joka narahtaa kuin valittaen tämän yli sadan kilon elopainosta. Äiti on vasta 67-vuotias, mutta raihnaisempi kuin moni kahdeksankymppinen. Sydämen vajaatoiminta, reuma ja kakkostyyppin diabetes ovat runnelleet hänet miltei liikuntakyvyttömäksi. Hän salasi sairautensa sisukkaasti särkypillereiden avullaiskon opiskellessa Milanossa. Kun äiti lopulta haki apua nivelvaivoihinsa, sairaus oli jo pitkällä. Uusimmatkaan hoidot eivät tehonneet enää niin hyvin kuin niiden kuuluisi.

– Lait sitt paljo hunaja, Auri Korpela kehottaa.

– Joo, joo, Isko sanoo ja lorauttaa mukiin salaa makeutusainetta ja hunajaa vain mausteeksi huolimatta, että äiti ei itse halua päästä eroon läskeistään, jotka hän kokee vaurauden merkiksi. Isä ihaili pyyleviä naisia, ja hänen eläessään äiti luultavasti kuvitteli, että vaimon runsaat muodot sitoivat aviomiehen omaan sänkyyn. Isä oli töissä rahtilaivalla, joka matkasi ympäri maailmaa, ja kun Isko alkoi ymmärtää naisen ja miehen välisiä intiimejä suhteita, hän oli varma, ettei oma muija suinkaan ollut isän ainoa petikumppani.

Olihan isässä hyviäkin puolia, Isko muistelee hauduttaessaan teetä myös itselleen. Ilman isän jättämää yllätysperintöä hän ei ikinä pystyisi tekemään freelancerin töitä kotona voidakseen olla äitinsä kokopäivätoimisena omaishoitajana.

Puolen tunnin torkkujen jälkeen Veera herää, pukeutuu pyjamaan ja tassuttaa olohuoneeseen. Sohvapöydällä läpsykirjojen vieressä on Harlekiinin keltainen viestilappu. Hän pohtii, piilottaisiko hän oman puhelinnumeronsa ja soittaisi ääntä muuttaen. Hän ei voi mitään halulleen selvittää, kenelle salaperäinen numero kuuluu. Jos liittymä on Harlekiinin, tämä tajuaisi kyllä heti, kuka nimetön soittaja on, varsinkin, jos hän odottaa Veeralta puhelua. Mutta tuskinpa mies sitä odottaa. Veera uskoo tehneensä kirpusta norsun

kuvittelemalla, että Harlekiini olisi muka tavallisesta tarjoilijasta kiinnostunut.

Juotuaan lasillisen vettä Veera naputtelee matkapuhelimeen Katjan numeron; tälle hän kehtaisi kertoa ongelmastaan. Katja on ollut hänen luottokaverinsa päiväkotiajoista alkaen, eikä edes välimatka Tampereelle, jossa tämä opiskelee toista vuottaan, ole viilentänyt heidän välejään. Aina, kun Katja poikkeaa Veeran luona käydessään kotona Kaarinassa, heistä kehkeytyy oitis tarhaikäisiä penskoja, joiden ilonpidolla ei ole kattoa.

Molemminpuolisten kuulumisten vaihtoon hurauttaa aikaa, mutta lopulta Veera saa kerrottua syyn soittoonsa.

– Tiedätkö sen asiakkaan nimen? Katja kysyy.

– En, enkä mä pysty sitä jäljittämään. Aamiaisensa mies maksaa aina euroilla, hänestä ei ole jäänyt kassakoneeseen mitään tietoja, joita voisi käyttää hyväksi.

Lopulta he päättävät, että Katja soittaa viestilapun numeroon salatusta liittymästään kuitenkin niin, että vastaanottaja näkee soittajan numeron. Jos puhelinnumeron haltija ei vastaa heti, hän pystyy ottamaan yhteyttä Katjaan myöhemmin.

– Pitää varautua siihen, että mystinen puhelinnumero voi kuulua kenelle tahansa, vaikka Harlekiinin tyttöystävälle, Veera varoittaa.

Katja naurahtaa. – Kyllä, kyllä, mä tiedän, mä tiedän, mutta keksin jonkun syyn soitolleni ja yritän onkia vastaajan nimen, vaikka se olisi joku täyskahjo ylivarovainen haloo-tyyppi. Onneksi se ei saa asuinpaikkaani selville, jos se sattuisi olemaan vaikka sarjamurhaaja.

Kello lähenee puolta yhdeksää ennen kuin Isko on saanut kaikki iltatoimet hoidettua ja äidin vuoteeseen. Nukahtamispilleri pitää tämän unten mailla aamuun asti. Isko menee huoneeseensa Lupu kintereillään. Hän vilkaisee alas Veeran makuuhuoneen ikkunaan, mutta nyt näkyvyys on estetty kaihtimella.

Isko lataa tietokoneelleen aiemmin illalla kuvaamansa videonpätkän myhäillen tyytyväisenä; hänellä alkoi olla jo melkoinen kuva- ja videokokoelma Veerasta. Hän katselee ensimmäistä otostaan kesällä. Kuvan laatu on vähän heikko, mutta Veeran muodokkuus tulee siinä hyvin esille. Hän klikkaa auki skannaamansa nuoruudenkuvan äidistään uimarannalla. Veera muistuttaa äitiä nuorena; hänellä on samanlainen paksu, tumma tukka ja ihanan kurvikas vartalo. Isko muistaa vielä hyvin sen ajan, kun äiti otti hänet nukkumaan vierelleen sänkyyn aina, kun isä oli merillä. Äidin syli oli ollut niin kiihottavan lämmin ja turvallinen.iskon isä oli kutsunut häntä äidin Oidipus-pojaksi. Siihen aikaan Isko oli kuvitellut nimen tarkoittavan supersankaria, joka pitää äidistä huolta; niin kuin Hämähäkkimies jollain muulla kielellä. Vasta vuosia myöhemmin hän oli saanut tietää isänsä antaman nimen todellisen merkityksen.

Isko muistelee haikeana Milanon jumalaisia naisia avatessaan Italian kuvakansiota. Hän imaisee huuliaan ja suurentaa kuvia näytölle. Tummat povipommit ovat ylivertaisia suomalaisiin aneemisiin blondeihin verrattuna, oikeaa laatutavaraa. Joskus, kun hän tapasi tytön äidin, hän oli varma, että tyttö oli hänen makuunsa. Mutta italialaisiin tyttöihin oli ollut vaikea saada kontaktia, harva heistä puhui englantia ja yleensä he karsastivat ulkomaalaisia miehiä. Isko oli kuvannut heitä kamerallaan aina tilaisuuden tullen milloin puistossa tai kadulla, joskus urheilukentällä tai opiskelijoiden kemuissa. Hän oli ollut saada kerran turpaansakin, kun erään vähäpukeisen tytön poikaystävä oli tullut mustasukkaiseksi joen rannalla. Olihan hänellä ollut Milanossa muutama läheisempi tyttökaveri, mutta suurta rakkautta hän ei ollut kokenut. Eräs ruotsalainen Peppi Pitkätossu oli kiehnännyt hänen ympärillään kuin perskärpänen, mutta Isko oli tajunnut pian tytön olevan aivan jotain muuta kuin mitä hän esitti.

Lauantaina puolenpäivän maissa Katja soittaa Veeralle ja ilmoittaa puhuneensa hetki sitten viestilapussa olleen numeron haltijalle.

– No, oliko se mies vai nainen? Veera tivaa kärsimättömänä.

Kun Katja puhuu miehestä, Veera innostuu. – Ai, se oli siis mies. No, mikä sen nimi on?

– Sitä en saanut selville, se oli just tyyppillistä haloo-tyyppiä, niin kuin me vähän ajateltiin. Sanoin sille etsiväni miesstripparia polttareihin. Se kysyi heti, mistä olin saanut hänen numeronsa, johon mä vastasin, että tuttavankautta. Mies ei ollut kiinnostunut riisuutumisesta, joten juttu jäi siihen.

– Minkälainen sen ääni oli: sileä, viileä, kurttuinen?

Katja päästää röhönaurun. Veera on mainio, hän ajattelee ja sanoo, että miehen ääni oli sileä, mutta kalsea ja se oli aika kovalla.

– Ei siis Harlekiinin ääni, joka kuulostaa pehmeältä toffeelta, Veera toteaa huuliaan lipoen. Puhelun päätyttyä Veera rypistää viestilapun ja heittää sen roskiin. Se siitä sitten, hän tuhahtaa, nyt voin keskittyä olennaiseen eli englannin kielen kertaukseen.

Maanantaiaamuna ripottelee vettä. Varmistuttuaan, että Veera lähtee töihin, Isko juoksuuttaa Lupua pikaisesti pissatuslenkillä ja kotiin palattuaan sanoo äidilleen menevänsä tapaamaan Penua, erästä kaveriaan.

– Ai, kuude aikka aamull? äiti ällisteleeiskon vetäessä ylleen sinisiä työhaalareita, joita tämä käyttää tavallisesti vain kalastusreissuilla tai autoa siivotessaan.

– Juon aamukahvin Penun luona, Isko vastaa äidin paheksuvaan kysymykseen, miksei tämä syö aamiaista kotona.

Puolikas valhe on puolitotuus, Isko tuumaa näpsytellessään vastapäisen talon ovella koodilukon painikkeita. Hän on selvittänyt numerosarjan vaivattomasti kiikaroimalla ja talon asukkaiden avustuksella, tosin heidän itsensä sitä tietämättä.

Tämä on helppo nakki, hän toteaa astuessaan porraskäytävään. Hän kaivaa mustat suojakäsineet taskustaan, pujottaa ne käteensä

Näissä novelleissa sykkii sydämen lisäksi romantiikka ja rakkaus. Nainen ja mies, ikuinen yhdistelmä, joka kiehtoo ihmismieltä ikään katsomatta. Teksti kirjaan on luotu naisen näkökulmasta miestä unohtamatta.

